„CAMPIONATUL EUROPEI“

UN INEDIT ŞI PASIONANT FINAL AL STAGIUNII INTERNAŢIONALE

Pagină redactată de EFTIMIE IONESCU, trimisul nostru special în Italia

Chiar şi signora Marina

Zgomotul străzii nu încetează o clipă, la Roma. Poate că, spre ziuă, să fie cîteva ore de reducere a volumului imens de circulaţie. Poate. Fapt este că, chiar dacă contezi printre matinali, te trezeşti în zumzetul neîntrerupt al sutelor şi sutelor de automobile,de tramvaie, de autobuze care îşi caută drum pe străzile „Cetăţii Eterne“. Astă noapte am ajuns la hotelul nostru după miezul nopţii fiindcă era păcat să pierzi spectacolul unic al sărbătoririi victoriei „squadrei azzura“. Toate, dar absolut toate marile pieţe ale Romei au devenit teatre ale oxorării succesului. S-a cîntat, s-a strigat şi fiecare automobilist a întrebuinţat la maximum claxonul maşinii sale în sunete scurte, sacadate ; cine nu se supunea acestei obligaţii era blocat de sutele de „tifosi“ şi călătoria spre casă se oprea.

Dimineaţa a venit destul de repede. Nu era nici şapte cînd m-am strecurat din cameră spre a fi punctual la întîlnirea cu Bucureştiul pentru fixata convorbire telefonică. Am deschis cu precauţie uşa spre a nu provoca zgomot şi a nu-i deranja pe călătorii din celelalte camere. Dar, vai ! Un pas, doar un pas am făcut, şi iată-mă îngropat pur şi simplu sub exclamaţiile „fortissime“ ale unei voci feminine : „Bravo Italia ! Aţi văzut ce gol a marcat Anastasi ? Ce admirabil băiat ! Splendidă „squadra azzura !“... O recunosc imediat în semi-întunericul culoarului pe signora Marina, respectabilă doamnă, de mult trecută şi de vîrsta... celei de a doua tinereţi feminine. În ruptul capului n-aş fi crezut că această aşa de reţinută, de politicoasă, de preocupată numai de treburile pensiunii sale, femeie, ştie că există şi fotbal. Şi iat-o cum trece peste orice, peste somnul clienţilor săi, peste obligaţiile de tăcere ale orei matinale, chiar peste ţinuta demnă, aproape glacială, de pînă atunci, pentru a sărbători, în stil specific italian, succesul echipei lui Valcareggi.

. . . . . .

Drumul finalei, mult mai greu pentru Italia — deschis de capriciile unei monede — mai plin de satisfacţiile începutului pentru Iugoslavia, cele două finaliste l-au făcut sub bagheta a doi jucători apăruţi în Italia *într-o formă, poate unică pînă acum în carieră :* Domenghini *şi* Giaici. „Domingo“, *cum îl alintă toată lumea pe subţirelul jucător de la* Internazionale, *a tras pur şi simplu ezitanta „squadra azzura“ după el, la* Napoli, *fiind singurul punct de forţă al atacului. Tot el a fost autorul unui şut senzaţional, cu două minute înaintea terminării întîlnirii cu prelungiri de pe stadionul „San Paulo“. Tot el avea să marcheze golul cel mai preţios al turneului final : acela al egalării în faţa Iugoslaviei. Cu opt minute înaintea celor obişnuite 90, gazdele erau eliminate şi* „Cupa Henri Delauney“ *se îndrepta irezistibil spre Belgrad, cînd a venit torpila, din lovitură liberă, a lui Domingo. Italia a fost Domenghini şi Domenghini a fost echipa Italiei, pînă la rejucare.*

Giaici a făcut ce a vrut din Newton, fundaşul cu alură de săritor de înălţime al echipei Angliei, cu care Ramsey *a vrut să bareze drumul „numărului 11“ din echipa Iugoslaviei. Florentinii au aplaudat toate „acutele“ prezentate de acest veritabil solist. Care îşi permite, ba îmi face impresia că îi procură o adevărată plăcere alegerea celor mai grele, mai pretenţioase — dar cu atît mai frumoase ! — continuări ale acţiunilor. La* Florenţa, Giaici *a apărut pe stînga o repriză întreagă, procurîndu-i vîrtejuri şi senzaţie de ameţeală tinerelului Newton. La repriză şi l-a ales ca pradă pe* Wilson. *Nici experimentatul „campion mondial“ n-a reuşit să-şi asigure altă soartă. Festivalul acrobatului cu mingea de la Steaua roşie a continuat. Şi lovitura în ceafa proprietarilor titlului suprem a executat-o tot el. A venit finala. Aplauzelor celor treizeci de mii de la* Florenţa, Giaici *le-a adăugat aclamaţiile sutei de mii de romani, cuceriţi de abilitatea iugoslavului şi trişti... pentru că victima se numea* Burgnich.

Ne-am pregătit pentru actul ultim, al rejucării. Ne-am pregătit pentru o nouă ediţie a duelului indirect Domenghini-Giaici. *„Toreadorii“ finaliştelor îşi pierduseră însă în 48 de ore strălucirea. Ei s-au retras, discret, în rîndul doi al formaţiilor. Toreadorii obosiseră. Dar tribunele le-au respectat momentul de umbră. Aşa cum unui mare tenor eşti obligat — o seară — să-i ierţi ratarea unei arii, marea de oameni de pe „Stadionul Olimpic“ a trecut cu discreţie de clipa de slăbiciune a jucătorilor nr. 1 în acest turneu final al „Campionatului Europei“. Fiecare era sigur că toreadorii îşi vor plăti, cîndva, datoria...*

Răsplata supremă. **Facchetti,** căpitanul naţionalei Italiei, purtînd Cupa Europei

Anastasi. Tînărul care — după splendidul gol marcat în finală — a devenit idolul milioanelor de „tifosi“ italieni

IUGOSLAVIA, O DEMNĂ PREZENŢĂ. Formaţia iugoslavă a ocupat din nou locul doi ; ca în prima ediţie. Ca joc şi în comparaţie cu şansele teoretice acordate înainte de întrecere rămîne însă marea învingătoare a ediţiei nr. 3. Omul care priveşte cel mai limpede şi mai exact evoluţia ei ? Căutaţi-l chiar în fruntea echipei : e Mitici. „Puteam să cîştigăm. Erorile de arbitraj sau inexactităţile noastre, în prima finală, ne-au îndepărtat de la o victorie meritată. La rejucare, nimic de spus. Italienii au învins meritat. Nu duc cu mine de aici, însă, nicio decepţie. Dimpotrivă. Cred că am cîştigat o bătălie mai importantă : aceea pentru titularizarea noii şi tinerei garnituri, o idee de care mi-am legat existenţa ca director tehnic al reprezentativei. Acum am şi timp şi linişte spre a lucra cu băieţii mei pentru Campionatul mondial“.

VALCAREGGI NU L-A ASCULTAT PE VITTORIO POZZO. ŞI N-A REGRETAT. Înainte de rejucarea finalei, la Fiuggi, lîngă Neapole — unde au locuit jucătorii italieni — întîlnire, între patru ochi, Valcareggi — Vittorio Pozzo. „Eu n-am schimbat jucătorii la rejucarea semifinalei cu Spania, de la Campionatul mondial din 1938. Spaniolii au schimbat vreo şapte. Dar noi am cîştigat. Am fost o echipă la rejucare, spaniolii erau doar 11 jucători“, *i-a amintit* Pozzo actualului selecţioner italian. „Eu vreau să schimb cel puţin cinci. Cred că cu acest grup de oameni odihniţi vom putea apăsa pe accelerator“. Valcareggi a avut dreptate. Zece plămîni noi au dat echipei Italiei oxigenul în plus necesar victoriei.

CÎTEVA CLIPE DE MATEMATICĂ, STATISTICĂ ŞI ISTORIE. Vă reamintim cîştigătorii „Campionatului Europei“ : 1960 (Paris) : U.R.S.S. ; 1964 (Madrid) : SPANIA ; 1968 (Roma) : ITALIA ; 2. Iugoslavia ; 3. Anglia ; 4. U.R.S.S. În rejucarea finalei 1968, Italia a obţinut prima victorie asupra Iugoslaviei după 29 de ani şi prima sa performanţă de răsunet internaţional după 30 de ani ! La cuplajul (unic, pînă acum, în lume) : Anglia — U.R.S.S. şi Italia — Iugoslavia, de sîmbătă trecută de pe stadionul Olimpic din Roma, s-a înregistrat a doua cifră, ca încasări, realizată la fotbal, în Italia : 167 milioane lire. Golgeterul ediţiei terminată luni este Riva (Italia) cu 7 goluri la activ. Pentru prima oară de la introducerea televiziunii în Italia (şi sînt destui ani de atunci) zonele oraşelor unde au avut loc meciurile (Roma, Florenţa, Neapole) nu au fost excluse, telespectatorii din aceste localităţi putînd urmări jocurile. Televiziunile europene, care au preluat, aproape în unanimitate jocurile, au vărsat la U.E.F.A. 750 milioane lire.

ACELEAŞI PREFERINŢE : friptură de viţel. **În ziua rejucării finalei, cele două echipe — Italia şi Iugoslavia — aflate la peste 200 de kilometri una de alta, au comandat acelaşi meniu : friptură de viţel, salată, fructe.**

ŞI DE UNA ŞI DE ALTA

INTERVIU CU UN BARONET

Alf Ramsey: FĂRĂ SĂ RIŞTI NU SE POATE!

- **„Anii trec... Nu rămînem aceiaşi“**
- **„Daţi-mi două noi vîrfuri de atac şi vă dau încă un titlu suprem“**

Cînd autobuzul echipei Angliei a stopat în faţa stadionului Olimpic, jucătorii au coborît, grăbiţi, şi s-au îndreptat spre compartimentul de bagaje de la spatele autocarului spre a-şi lua sacoşele de echipament. Singurul care a venit cu echipamentul în braţe — Ramsey : treningul albastru (cu „England“, scris mare, în litere albe, pe spate), bocanci veritabili, în fine toată armura pentru bătălie. Am văzut în această împrejurare un fapt simbolic : baronetul Ramsey rămîne mereu legat de viaţa fotbalului, el n-a trecut la costumul elegant, tăiat de un mare croitor londonez spre a apare pe banca din teren. Sir Alf Ramsey a rămas un antrenor în bunul şi veritabilul sens al cuvîntului şi în această neabandonare a activităţii practice trebuie să vedem şi explicaţia rezonabilelor lui hotărîri, ale mereu realei informări despre situaţia jucătorilor — ce trebuie selecţionaţi dintr-un grup mare şi echilibrat, mărind dificultatea operaţiei. Tot aşa să înţelegem şi reflecţiile, uneori dure, dar realiste, exprimate într-o convorbire cu ziariştii care l-au înconjurat după terminarea meciurilor echipei campioane a lumii.

Brian Glainville, *de la* „Daily Mail“ *a deschis canonada întrebărilor cu chestiunea care am înţeles că îi durea cel mai mult pe confraţii englezi : de ce n-a prezentat la Florenţa şi pe Stiles şi pe Hurst, titulari verificaţi ? Nu crede că înfrîngerea în faţa Iugoslaviei e o urmare a greşitei alcătuiri a formaţiei ?*

„Fără să rişti nu se poate, *răspunde Ramsey.* Dvs. ştiţi foarte bine acest lucru ; unora v-au trecut prin faţa ochilor şi a... comentariilor mai multe generaţii de jucători. Dacă nu coşi la vreme nasturii, spune un proverb englez, n-o să mai găseşti loc pentru ei. Eu sînt dator să-i văd pe oamenii în care, eventual, pot spera, în meciuri adevărate, grele. De asta am venit aici cu Mulery, cu Newton, cu Wright sau cu Hunter. Regret că, tocmai spre a nu dăuna prea mult moralului echipei, care avea nevoie de o reconfortare, nu l-am putut utiliza şi pe Bell, cel mai tînăr din lotul cu care am făcut deplasarea. Dar, pentru talentatul înaintaş de la Manchester Citty, zilele nu au întrat în sac“.

Ramsey tace. Face o adevărată trecere în revistă, vizuală, a grupului. Clipe suficiente spre a se rosti a doua întrebare : poate conta pe cei doi Bobby — Moore şi Charlton — pentru Mexic ?

„Anii trec. Nu rămînem aceiaşi. Ne schimbăm şi obiceiurile, poate şi poftele, ca să nu mai spun că prişniţele sau cataplasmele apar şi ele în programul zilnic, pentru un război cu o durere reumatică sau un guturai care ne vinează mai repede după ce am trecut graniţa celor 50 de ani. Vorbesc de mine, ţine să precizeze — zîmbind — Ramsey. Dar la un jucător, unde o pierdere a mediei de viteză de cîteva zecimi de secundă sau o scurtare a rezistenţei cu cîteva minute sînt sancţionate, în mod public, de zeci de mii de martori ? Aici trecerea anilor are efecte imediate şi spectaculare : părăsirea arenei. Pot să vă spun care dintre cei doi Bobby ai mei va ţine mai mult ? Fără să fiu un fiziolog, ci judecînd doar cu datele antrenorului şi prietenului mai mare, îmi place să cred că amîndoi. Pentru că sînt corecţi, bravi şi modeşti. Cu asta sper să învingă obligaţiile de titulari ai echipei Angliei pînă în 1970. Nu mai e aşa de mult, nu ?...“

Jucătorii au plecat de mult. Ramsey se uită de mai multe ori spre uşă. Şi ori cît de iscoditori şi mereu nesătui de veşti ar fi ziariştii, înţelegem că discuţia trebuie să se termine. Nu înainte ca sir Alf să fie solicitat asupra subiectului cel mai gingaş : ce-i trebuie mai mult, acum, echipei Angliei ?

„Nu fac nici un secret din asta : două vîrfuri de atac, cu vigoarea cuplului Hurst-Hunt. Îmi dau seama că uzura acestui post e de un grad din ce în ce mai mare. Cei doi H se descurcă încă, i-aţi văzut doar şi astăzi *(n.a. — în partida cu reprezentativa Uniunii Sovietice),* dar trebuie să le asigur neapărat două rezerve care să ajungă într-un an şi jumătate la unitatea lor de gîndire şi de acţiune. Daţi-mi doi centri atacanţi noi şi vă dau încă un titlu suprem...“ *spune Ramsey.*

Şi simţind că a găsit un final de efect interviului, ne părăseşte cu o uşoară fluturare a mîinii. În celălalt braţ poartă treningul albastru şi bocancii de fotbal. Fiindcă Ramsey a rămas un antrenor în bunul şi veritabilul sens al cuvîntului.